

Hidrogén szonáta

– SF-monológ –

T. C. Vilabier 26-os számú opusa az MW 1211-es *Húrszonáta* egy még fel nem fedezett hangszerre.

Ismertebb nevén *Hidrogén szonáta*.

Az opust négykezű zenészekre optimalizált antagonistikus kordofonon kell játszani.

Egyetlen hosszú, kitartott hanggal kezdődik, valahol a legfelső, épp csak hallható oktávban.

Majd lassan, fokozatosan oldódik bele egy bizonytalanul csúszkáló, fülsértően hamis hangzatba, amely ködként, zajként gomolyog az alaphang körül.

A hang a magányos protont jelképezi, vagyis a hidrogénatomot. A disszonáns massa pedig az egyetlen elektron valószínűségi felhőjét írja le zenei eszközökkel.

A kettő együtt a hidrogént mint kémiai elemet szimbolizálja. Az egyszerű kezdet után a mű egyik percről a másikra teljességgel játszhatatlanná vált.

Legalábbis addig, amíg a testmanipulációs technológia robbanásszerű fejlődésnek nem indult. A konzervatívabb ízlésvilágúak számára nehézséget okoz a mű élvezete.

Vilabier a szonátát egy több műből álló ciklus bevezető darabjának szánta, és a teljes periódusos rendszert fel fogja dolgozni. De lehet, hogy ugratás.

Vilabier művétől az emberek többségét kirázza a hideg. De a matematikai eleganciája elismerésre méltó. Érzek némi disszonanciát. „Ez a szar senkinek se tetszik.”

